

Трагедията на съвременното християнство е, че то е загубило основната истина, която самият Бог разкрива чрез пророк Исаия:

“Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища - като Моите пътища.”

Християните не вървят по Божия път, но по своя път. Изгубвайки живото общение с Бога, те са изгубили и Неговият път, и са започнали да се ръководят от своите мисли и да измислят свои пътища.

Когато хората живеят в общение с Бога, Той отговаря на техните въпроси и всяка стъпка в живота се извършва според Божията воля - Библията е пълна с такива примери. Божието Слово ни свидетелства, че Бог не се променя - Той винаги е един и същ, само хората са загубили тази жива връзка с Бога, която е целта на християнският живот. Целта на всеки християнин трябва да бъде единението с Бога.

Изгубвайки това най-ценно и най-важно нещо в живота на вяра, душите се отдалечават от Бога и е ясно, че отдалечавайки се от Него, те са изгубили и пътищата, на които сам Бог ръководи. В това се състои същността на духовната трагедия на християните.

Изгубвайки Божиите пътища, душите не могат да достигнат духовния

живот. Въпреки че в Божието Слово са посочени пътищата и е дадено всичко необходимо за основата на духовния ни живот, всеки човек се нуждае от това, да му бъде открито по какъв начин неговата индивидуалност може да достигне духовната си цел. Всяка душа има свои собствени характеристики и различни обстоятелства на живота, за нея е нужно да познава именно този жизнен път, който ѝ е предназначен от Бога, и който само Той може да ѝ открие, ако тя има истинска, жива вяра и живо общение с Него.

Започвайки с Адам, който слезе от Божия път на своя собствен път, днес мнозинството от християните също избират вместо Божиите пътища- своите пътища, човешките пътища, и не постигат духовната си цел, а се съгласяват с волята и чувствата на плътския човек. Те търсят собствени пътища, търсят пророци, които да ласкаят ушите им и да не им пречат да вървят по тях. Избирайки своите човешки пътища, хората изгубват не само личния си контакт с Бога, но изгубват духовния си път към Божието царство, единствения път за спасение и съвършенство.

Във всички епохи на човечеството се чува един и същ Божий призив: да се обърнем към Него и да тръгнем по пътя, който Той извява. Историята на човечеството, която Библията ни разкрива, показва, че то, въпреки всичките Божии мерки, все още избира не Божиите пътища, а своите земни пътища. Затова Христос се яви и изяви на цялото човечество: „Аз съм пътят.“ С това духовно ни е казано, че хората са изгубили Божия път и са дълбоко отделени от Бога. Единственият път към спасението- пътят към Бога, се открива чрез жертвата на Голгота. С цената на Христовите страдания ни се открива пътя към Небето, пътя към вечността в Божието царство. Този път ни се открива чрез Христос и Той е самият път. И колко са малко хората, които избират Христос за свой път, истина и живот.

Виждаме, че макар хората на думи да приемат Христос и да Го изповядват с уста, сърцето им, както казва Словото, е далеч от Бога. Кой е коренът на тази трагедия? Защо душите напускат Божия път и избират своите пътища? Самият Бог ни разкрива причината: пътят, който Той предлага на хората, е по-висок от техния път, и тази разлика е толкова голяма, както небето е по-високо от Земята. (Исая 55:8,9)

Земният човек не може по никакъв начин да се раздели с нея: той е от земята и като Адам, вътрешно се връща към земята: неговите цели, интереси, целият му живот е земен и е на Земята. Такива хора не познават духовната Божия реалност, защото те са земни в своята същност, постоянно се връщат към земното, не искат и не могат да се издигнат от земята, душата им не иска да се откъсне от тесния си земен хоризонт. Вярата им е мъртва, те са религиозни атеисти, защото не са повярвали в Бог така, че да Му предадат живота си напълно.

Точно поради това, те не могат да разбират дълбочините на Божието Слово и да го живеят. Те остават материалисти, егоисти, обичат само себе си, грижат се само за себе си, а Божият път, разкрит от Христос, ни призовава да се отречем от себе си и от всичко, да вземем кръста си и да следваме Христос. Но земният (плътски) човек казва: "Как така да се отрека от себе си, от моята воля и да приема Божиите мисли, Божиите заповеди, Божията воля? Аз съм свободен, няма ли така да съм роб? Нима Бог е насилник и ще ме принуждава, нима не ми е дал право да избирам? Аз вярвам в Него и имам свободна воля, знам как да се грижа за себе си и как да подреждам живота си. Вярвам, че Бог иска да съм щастлив." С други думи, човек съзнателно и открито отхвърля Божия път, защото в неговите планове не влиза покорството му на Бога. Тогава не му остава нищо друго, освен да измисли празни теории, за да се оправдае. Той става не християнин, живеещ чрез вяра, но по личен избор става религиозен атеист, криещ се под маската на християнин. Това днес е най-често срещаният тип хора сред вярващите християни. Религиозните атеисти външно са християни. Те вършат добри дела, посещават църковна общност и дори са проповедници, изследват Божието Слово, молят се, учат другите да живеят християнски, говорят интелигентно, дълбоко, красиво. Външно всичко е наред и мнозина са сигурни, че имат работа с искрени християнини. Но пред очите на Бога се открива съвсем друга картина. Религиозният атеист вътрешно не вярва в живия Бог, няма живото общение с Него, не получава отговори на молитвите си, той разсъждава за всичко с плътски ум, говори от себе си, но не може да говори от Бога и Бог не му говори.

Религиозният атеист измерва всичко с плътския си ум и земното си благополучие, добре умее да се устрои на тази Земя.

Религиозният атеист не вярва в живото общение с Христос, не вярва, че думите на Христос се изпълняват и днес, а именно, че Неговите овце слушат гласа Му и Го познават лично, нито в това, че Христос живее в Своите ученици. С една дума, религиозният атеист няма жива вяра и говорейки за Христос, той самият не вярва в Него като в живият възкръснал Господ. Христос затова казва дали ще намери вяра на Земята, когато отново дойде. Той е знаел, че в последното време истинската вяра ще изчезне, ще изгуби силата си, ще престане да бъде реална и изгубвайки своя Източник и живото общение с Бога, ще охладнее и омъртвее. Вярващите без жива вяра (религиозни атеисти) са белег за последното време.

Затова всеки от нас, който вярва в Христос, трябва да внимава и да бъде нащрек, за да не стане религиозен атеист. Ако вярващите напуснат Божия път, те падат духовно на земята, губят висотата на духовния живот, защото техните собствени, човешки пътища не могат

да ги държат в Небето, т.е. в духовно състояние. Любовта е духовна и се излива в сърцата ни от Святия Дух. (Римл. 5:5) Тази любов е възможна само в духовно състояние, когато душата е умряла за себе си. За вярващите без вяра (религиозни атеисти), тази любов не е достъпна. Трагедията в живота на такива вярващи е, че те приписват на Бог своите мисли, концепции и заключения. Божиите мисли се отнасят до истинското съществуващо, духовно реалното, човешките мисли се отнасят към земното, относителното и преминаващото. Божиите мисли са насочени към спасението на душите и усъвършенстването на истинските вярващи. Човешките мисли търсят земен просперитет, земно щастие: те пълзят по земята, те лижат праха. В Божиите мисли няма нищо егоистично, нищо материално. "Бог е Дух" и Неговите мисли са изключително духовни. Човешките мисли се въртят около своето "Аз" в постоянни материални грижи и лични интереси. Те са плътски, душевни, и не съдържат нищо духовно в себе си.

Христос ни разкрива, че човешките мисли, внушени от Сатана, служат за съблазън, чрез примера с Петър, когато Той изявява на учениците Си, че ще пострада и ще бъде убит. Господ изобличава Петър, че той мисли за човешките неща, а не за Божиите, когато Му казва, че това няма да стане с Него. (Матей 16:23) Петър не е само вярващ, но е ученик на Христос, апостолът е камъкът, върху който Господ изгражда църквата Си. Въпреки това, Христос разкрива и в него, във вътрешното му скрито състояние, опасността да се отклони от Божиите мисли към човешките, т.е. да слезе от пътя на Бог на човешкия път.

В какво се крие тайната съблазън? Научавайки, че Христос ще трябва да страда, да претърпи гонение и накрая да бъде разпнат, Петър пожалил Господ. Той разсъждавал като мнозина вярващи в нашето време: „Бог е любов, как може да Ти даде такъв кръст? Защо е нужно такова страдание и гонение? Бог може Сам да спаси душите, защо трябва Ти да страдаш? Бог е милостив, Той Ти дава всичко. Господи, не е нужно да претърпяваш всичко това.“ С една дума- „Бъди милостив към Себе Си“ и човешкото разсъждение на безумната плът води Петър да направи чисто сатанински извод: "Нека да не бъде с Теб това, което Бог ти е определил! Остави Божия път, остави скръбта, остави Голгота, защо трябва Ти - Божият Син, да умреш заради хората?" Самият Петър, обаче, не разбира това. Как се отнася Христос към това нещо?

Господ не намира нищо добро в приятелския съвет на Петър. Той вижда с духовно пронизващ поглед в това съчувствие самия Сатана.

В примера с Петър, Господ разкрива голямата духовна опасност за християните - да слязат от Божия път на земния път поради страх от кръста, страданието и трудностите. Днес вярващите постоянно упражняват такава милост към себе си, те оправдават живота си,

изпълнен с удоволствие, оправдават богатството си, комфорта, алчността си. С една дума, те оправдават своите мисли, своите земни пътища. Защо?- Защото се страхуват от бедността, страхуват се от теснотата, страхуват се от скръбта и страданието.

Христос нарича тази милост към себе си, това съжаление към своята плът и нежност към душата си - съблазън на Сатана.

Господ разкрива всичко с меча на истината, без да пощади апостол Петър и свидетелства пред всички, че той се е отклонил от Божиите мисли и е приел човешките мисли. Зад нежното съчувствие и приятелско съболезнование на Петър, се крие самият Сатана. Петър не е бодърствал и не е забелязъл как той се е доближил до него, замаскиран в „добри“ мисли. Ловко и финно, Сатана хвърля своята мрежа, той идва в образа на приятел към Христос, на Негов ученик, за да унищожи Божия план за спасението ни. Но Господ не допуска човешката слабост, Той не приема човешките чувства в сърцето Си и строго в Духа разкрива присъствието на Сатана.

Христос винаги е бил в Духа и тържествуващ над човешката плът, над немощите на човешката душа, които е взел на Себе Си, за да открие отново Божия път чрез Своята победа на кръста и да призове Своите истински ученици, Своите верни ученици, по този кръстен път. Чуден, дивен урок ни е дал нашия Господ! Не от човешките си мисли ние трябва да бъдем водени в живота, а от Божиите! Не по своите пътища трябва да вървим, а по Божиите! В примера с Петър Христос ни разкрива, че е голямо заблуждение да се мисли, че човешката, ограничена, земна и плътска мисъл може да разкрие нещо Божествено и духовно. Бог се разкрива в духа и за да познаем божественото, първо трябва да се откажем от своите пътища и чрез истинско, пълно покаяние и обръщение да стъпим на Божия път. Само тогава нашето духовно състояние ще започне да свети като звезда в небето.

Бог ни е разкрил, че Неговите пътища не са като нашите пътища и Неговите помисли не са като нашите помисли. Широк е земният път, водещ в погибел. Стръмен и тесен е Христовия път, водещ към висотата на духовният живот. Всеки прави сам своят избор по кой път да върви. Никой от нас не може и няма да има оправдание за това, че е вървял по лесния, широкия път. Истината ни е изявена чрез Христос и в Христос. Той е Пътят, Истината и Живота! Христос разкрива Божият път на спасението и съвършенството на всички искрени и жадни души, които имат с Него живото общение в Духа, които Му се покланят в Дух и истина. Той ги води по този Божий път към Неговото вечно царство.

И никой не може да ги грабне от ръката Му!

Превод: Светлина за теб